

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku B. M.

przy uczestnictwie A. P., E. M. i M. M.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki A. P..

od postanowienia Sądu Okręgowego w R.

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestniczki A.P. na rzecz B.M. kwotę 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

Uczestniczka wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła „koniecznością wypracowania jednolitych zasad wykładni art. 339 w związku z art. 336 i art. 338 w związku z art. 6 k.c., które to przepisy wywołują wątpliwości na tle ich stosowania” oraz wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

W odniesieniu do przesłanki sformułowanej jako konieczność wypracowania jednolitych zasad wykładni, Sąd Najwyższy zauważa, że wykładni wskazanych przez skarżącą przepisów dokonywał już wielokrotnie i to zarówno we wskazanych przez skarżącą związkach jurydycznych jak i w odniesieniu do każdego z tych przepisów oddzielnie. Skarżąca nie wykazała, że zachodzi rzeczywista potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej materii.

Brak też podstaw do uznania, że w sprawie powstało istotne zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. Wątpliwość skarżącego ujęta w zapytaniu nie jest takim zagadnieniem prawnym, o którym stanowi art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący pomija bowiem, że żaden przepis kodeksu postępowania cywilnego nie zabraniał mu złożenia odpowiedzi na apelację, w której mógł domagać się poddania kontroli sądu drugiej instancji,

w trybie art. 380 k.p.c. (w związku z art. 13 § 2 k.p.c.) postanowienia sądu pierwszej instancji oddalającego jego wnioski dowodowe, jeżeli, jak twierdzi, ich przeprowadzenie mogło decydować o wyniku sprawy.

Z przedstawionych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 5 pkt 1 i § 2 pkt 3 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

jw